

MALAKIÁS 1-4.

Lapozzunk Bibliánkban Malakiás könyvéhez. Isten utolsó igéje ez az ószövetségi időkben. Isten végső üzenete Jézus Krisztus eljövetele előtt. Arról, hogy ki volt Malakiás és honnan származott, semmit sem tudunk. Egyesek szerint a Malakiás álnév volt, nem pedig az író valódi neve. Nincs azonban olyan bizonyítékunk, ami alátámasztaná ezt az elképzelést. Mindeközben nem szabad elfelejtenünk, hogy abban a kultúrában a nevek fontos jelentést hordoztak. A szülők nem csak úgy találmra választottak nevet gyermeküknek, hanem mindig megnézték a név jelentését, és az alapján választották ki a megfelelő nevet. A Malakiás név annyit jelent, az én követem. Malakiás tehát Isten követe volt, az ószövetségi időszak utolsó követe. Malakiás azonban könyvében, más kispapfétáktól eltérően, nem említi származását, hanem egyszerűen így kezdi: „*Fenyegető jövendölés. Az Úr igéje, amelyet Malakiás által jelentett ki Izráelnek*” (1. vers). Ez tehát Malakiás könyvének bevezetője, amelyben megtaláljuk a könyv írójának nevét, illetve a célközönséget. A könyv szerzője tulajdonképpen Isten, hiszen az Ő igéjéről van szó, Malakiás az üzenet közvetítője, a címzett pedig Izráel. Nézzük csak meg, mi Isten első szava az Ószövetség utolsó könyvében! „*Szeretlek benneteket*” – milyen csodálatos, hogy Isten ilyet mond az embernek! Vegyük csak észre, hogy Isten nem múlt időben beszél: folyamatosan szeret bennünket, a múltban, a jelenben és a jövőben is. Isten szeretete soha el nem múlik. „*Szeretlek benneteket – mondja az Úr*”. A szellemi értelemben kihűlt Izráel azonban így válaszol: „*Miből láthatjuk, hogy szeretsz minket?*”. Ahelyett, hogy Isten kijelentésére megolvadna a szívük, inkább megkérdőjelezi Isten szeretetét.

Sok ember ma is beleesik abba a hibába, hogy megkérdőjelezi Isten szeretetét. Ezért pedig sokszor így kezdik mondatukat: „Ha Isten szeret engem, akkor miért...”. Néha nehéz körülményeim engem is arra indítanak, hogy megkérdőjelezzem Isten szeretetét. Ha ma ellátogatunk Izráelbe, ott is azt tapasztaljuk majd, hogy az emberek széles körben megkérdőjelezi Isten szeretetét. Ha most elutaznánk Izráelbe, és hirdetnénk, hogy Isten szereti Izráel népét, 90 százalékuk azt mondaná: „Ha Isten szereti a zsidókat, akkor hogyan ölhetett meg 6 millió zsidót Hitler?”. Nekem már többen is mondták, hogy „az effajta szeretetre nincs szükségünk!”. Isten azonban kijelenti: „*Szeretlek benneteket – mondja az Úr*.” Mi úgy tekintünk a szeretetre, mint valamiféle romantikus, engedékeny dologra. A Biblia azonban azt állítja, hogy ha mindig mindent megengedsz a gyermekednek és nem fegyelmezed őt meg, akkor nem is szereted igazán, jobbanmondva gyűlölöd! Ha te szülőként nem fegyelmezed a gyermekedet, az részedről nem a szeretet jele, hanem a gyűlöleté és a nemtörődömségé. Isten megfenyít bennünket, mert szeret bennünket: „*Mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti*” (Zsidók 12:6). A mi fejünkben azonban sokkal elevebben él a szeretetnek egy olyan képe, amit a hollywoodi filmek tárnak elénk: telihold, Hawaii és tengerpart, kellemes zene a háttérben, miközben gyengéd hullámok nyalogatják a homokos partot. Nem is igazán

értjük, milyen az igazi szeretet. Pedig nem olyan, mint a hollywoodi filmekben. Az igazi szeretetben erő van – elég erő ahhoz, hogy megfeddjén, amikor szükséges. Elég erő ahhoz, hogy megfenyítsen, amikor az a javadat szolgálja. És bizony gyakran szükségünk van a fenytésre, mert az valóban a javunkra válik. Az a gyermek, akit nem fegyelmeznek, szégyent hoz szülei fejére, mondja az Ige. Azért fenytjük meg gyermekeinket, mert szeretjük őket, mert fontos nekünk az ő jólétük és biztonságuk. Amikor gyermekünk kiszalad az útra, vajon csak legyintünk egyet, és azt mondjuk: „Nézzétek, kint játszik az úton, hát nem aranyos!”. Nem ezt tesszük, hanem megfegyelmezzük a gyermeket. Elmondjuk neki, milyen veszélyes az úton játszani. Odarohanunk, megragadjuk őt, gyorsan visszahozzuk a járdára, és figyelmeztetjük, milyen veszélyes ott játszani. De ha nem hallgat ránk, és csak-csak visszatér az útra, elfenekeljük, hogy távol tartsuk az úttesttől, mert tudjuk, milyen veszély leselkedik rá, amikor lelép a járdáról. Szeretjük gyermekeinket, és fontos nekünk az ő jólétük. Így hát megtesszük a szükséges lépéseket, és ha kell, megfegyelmezzük őket, hogy megóvjuk a veszélytől. Isten irántunk érzett szeretete is olyan erős, hogy ha kell, megfenyt bennünket, amikor önpusztító dolgokat teszünk.

Sokszor épp a fenytés idején vagyunk hajlamosak megkérdőjelezni Isten szeretetét: „Ha Isten szeret engem, akkor miért történik ez most velem?”. Azért történik mindez veled, mert Isten szeret téged, és egy későbbi tragédiától szeretne megóvni. Légy hálás érte! „Mert akit szeret az Úr, azt megfenytí”. Izráel megkérdőjelezte Isten szeretetét: „Miből láthatjuk, hogy Isten szeret minket?”. Isten pedig úgy válaszolja meg kérdésüket, hogy rámutat, korábban Jákóbot választotta Ézsau helyett. Ézsau és Jákób ikrek voltak, de Ézsau volt az idősebb. Ezért az akkori szokás szerint Ézsau kellett volna megkapnia az áldást. Az elsőszülöttségi jog is Ézsaut illette, mert bár ikrek voltak, Ézsau hamarabb jött világra. Mind az elsőszülöttségi jog, mind pedig az áldás Ézsaut illette tehát. Isten azonban megfordította a dolgot, és Jákóbnak adta az elsőszülöttségi jogot, az áldást és az ígéretet. Isten Izráel iránti szeretetére pedig az volt a bizonyíték, hogy nem Ézsau, hanem Jákób leszármazottai lehettek. Nebukadneccár mind Ézsau, mind pedig Jákób leszármazottait elhurcolta Babilonba. Az Igében található prófécia azonban azt is elárulja nekünk, hogy bár Ézsau leszármazottai is megpróbálnak majd talpra állni a pusztítás után, próbálkozásuk nem jár sikerrel. Hiába próbálkoznak, csak sivárság és pusztaság lesz osztályrészük. Jákób leszármazottait azonban gyümölesözővé teszi majd Isten a nekik ígért földön.

„Szeretlek benneteket – mondja az Úr. De ti azt kérdezitek: Miből láthatjuk, hogy szeretsz minket? Abból, hogy Ézsau testvére volt Jákóbnak – így szól az Úr -, mégis Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem, hegyeit pusztává tettem, birtokát a pusztai sakáloknak adtam” (2-3. vers). Az emberek gyakran fennakadnak Isten kijelentésén, amikor azt mondja, gyűlöl valakit. Ha jobban megvizsgáljuk, ez a kifejezés tulajdonképpen egy kisebb mértékű szeretetet jelent – mintha Isten azt mondaná: „Szerettem Jákóbot, Ézsaut pedig kevésbé szerettem, mint Jákóbot.” Így hát az „Ézsaut pedig gyűlöltem” nem a

legpontosabb fordítás. „Edóm ugyan ezt mondja: *Összeúztak bennünket, de mi újjáépítjük a romokat! – a Seregek Ura azonban ezt mondja erre: Ők csak építsenek, én majd lerombolom! Gonosz országnak nevezik őket, olyan népnek, amelyre mindig haragudni fog az Úr*” (4. vers). Az edómiakra tehát pusztulás várt. Bár megpróbáltak talpra állni, sikertelen volt próbálkozásuk. És az edómiak egy idő után el is tűntek a történelem színpadáról. Heródes király volt az utolsó edómi. „*Saját szemetekkel fogjátok látni, és magatok fogjátok megvallani: Nagy az Úr Izráel határán túl is!*” (5. vers).

Majd Isten egy érdekes dologgal folytatja: „*A fiú tiszteli atyját, a szolga az urát. Ha én atya vagyok, miért nem tisztelnek? Ha én Úr vagyok, miért nem félnek engem? – mondja a Seregek Ura nektek, ti papok, akik megvetitek nevemet. Ti ezt kérdezitek: Mivel vetettük meg nevedet?*” (6. vers). Isten tehát azt mondja: „Nézzétek, a fiú tiszteli atyját.” A tízparancsolatban ugye azt olvassuk, hogy tiszteljük apánkat és anyánkat. A szolga pedig tiszteli az urát. Isten mintha azt mondaná: „Ha én a ti atyátok vagyok, hol van az a tisztelet, amivel adóznatok kéne nekem?”. „Ha én a ti uratok vagyok, akkor miért nem tiszteltek engem?”. Majd a papsághoz fordul: „*Ti papok, akik megvetitek nevemet. Ti ezt kérdezitek: Mivel vetettük meg nevedet? – Azzal, hogy oltáromra tisztátalan kenyeret hoztok. – Mivel tettük tisztátalanná? – kérdezitek. – Azzal, hogy az Úr asztalát lebecsülitek. Mert vak állatot hoztok áldozatul, és nem tartjátok rossznak. Sántát vagy bénát hoztok, és nem tartjátok rossznak. De vidd csak azt a helytartódnak: kegyes lesz-e hozzád, és szívesen fogad-e? – mondja a Seregek Ura*” (7-8. vers). Isten azt mondja, népe sánta és vak állatokat hoz neki áldozatul. Saját helytartójukhoz ugyan nem vinnék oda, de Istennek feláldozzák. Bámulatos, milyen sokszor Istennek csak a levetett holmi marad. „Nem tudom, mit kezdjek vele. Nem akarom kivinni a szemétdombra. Mi lenne, ha a gyülekezetnek adnám?” – mondják oly sokan. Amikor Tuscon városában szolgáltam, volt egy hihetetlenül ronda karosszékünk a parókián. El sem tudom mondani, mennyire csúf volt! És amikor egyszer beszélgettünk pár emberrel a gyülekezetből terveinkről, hogy hamarosan új bútorokat veszünk és megszabadulunk a hintaszéktől, heves tiltakozásba fogtak, hogy a hintaszéktől márpedig nem szabadulhatunk meg. De hát miért nem? Azért, mert az az ő hintaszékük - ők adták a gyülekezetnek. Erre azt feleltük, nálunk sajnos már nem fog elférni, amikor megérkeznek az új bútorok, úgyhogy mi lenne, ha visszaszállíttatnánk az ő házukban. Jaj, nem, nem! Nem kérik, köszönik szépen. A karosszéknek ugyan volt számukra valamiféle eszmei értéke, ők maguk azonban már nem akarták otthonukban látni, és mivel nem tudtak mit kezdeni vele, a gyülekezetnek adományozták. Így válik a gyülekezet sokak raktárává, és így kerülhet egy igencsak ronda hintaszék a nappalinkba. Sokan elhasznált dolgait ajánlják fel Istennek. Isten pedig azt mondja, egyáltalán nem tetszik neki, amikor az emberek selejtes dolgokat, vak és beteg állatokat ajánlanak fel neki. Másra úgysem jók, ezért ajánljuk csak fel őket Istennek áldozatul!

Amikor Isten a mózesi törvényekben azt az utasítást adta, hogy az első zsenget ajánlják fel neki, hibátlan és szeplőtelen bárányokra gondolta. Isten tulajdonképpen arra kérte népét, a legjobbat ajánlják fel neki abból, amijük van. Olvastam egyszer egy emberről, akinek volt otthon egy ósdi zongorája. Ez az ember nagyon szeretett zongorázni, úgyhogy elment, és vett magának egy gyönyörű új zongorát. Mivel nem tudta, mit kezdjen a régi zongorával, elhatározta, hogy a gyülekezetnek adományozza. Fel is hívta a pástort, és elmondta neki, hogy van egy zongorája, amit szeretne a gyülekezetnek ajándékozni. A pásztor beleegyezett. Ekkor az Úr szólani kezdett emberünkhöz: „Nekem szeretnéd adni ezt az ósdi, rozoga zongorát? A vadonatúj, gyönyörű zongorát pedig megtartanád magadnak?”. Isten olyan erősen szólt a szívéhez, hogy amikor megérkezett a furgon, hogy elszállítsa a zongorát, találjátok ki, végül melyiket szállított el emberünk! A vadonatúj, gyönyörű zongorát! A régit pedig megtartotta. Egyszerűen nem volt szíve Istennek adni a kiselejtezett darabot. Pedig milyen sokszor mi is épp ezt tesszük, miközben Isten az életünk legjavára vágyik. Isten fel is teszi a kérdést: „Vajon ha ugyanezt adnátok a helytartótoknak, ő elfogadná? Vajon örülne annak a beteg, béna áldozatnak, amit felajánlotok neki?”. Hát persze, hogy nem.

„*Esedeztetek csak Istenhez, hogy kegyelmezzen meg nekünk! Ha ilyen ajándék van a kezetekben, szívesen fogadja-e tőletek? – mondja a Seregek Ura*” (9. vers). „Ha a helytartó nem örülne az efféle ajándéknak, szerintetek nekem örülnöm kéne neki?”. „*Bárcsak volna valaki köztetek, aki bezárná a templom ajtaját, és ne égne hiába oltáromon a tűz!*” – egyesek úgy értelmezik ezt a kijelentést, hogy itt a hivatásos papokról van szó, akik nem ingyen, önként szolgálják az Urat, hanem fizetést kérnek szolgálatuk ellenében. A héber eredetiben szereplő megfogalmazásból azonban egyáltalán nem ez következik. Isten tulajdonképpen azt mondja, feltételezi, hogy idővel valaki egyszerűen csak bezárja majd a templom kapuját, hogy többé ne áldozzanak az emberek olyan áldozatokat, amik mit sem érnek. „Ne is gyertek! Ha mindössze ezt tudjátok nekem felajánlani, felejtsetek el! Bárcsak valaki bezárná a templom ajtaját, és nem ajánlanátok fel még többet nekem ebből a szemétből! Én nélküle is jól megvagyok”. „*Nem telik kedvem bennetek – mondja a Seregek Ura -, nem kívánok tőletek áldozatot!*” (10. vers). Nem telik kedvem a ti szemetetekben.

Amikor belegondolunk abba, mit jelent számunkra, hogy Isten gyermekei lehetünk, és felismerjük, mennyi mindent tett már értünk az Úr, bennünk is a zsoltáríró kérdésének kéne lüktetnie: „*Mit fizessek az Úrnak a sok jóért, amit velem tett?*” (Zsolt. 116:12). Ennek kéne a legfontosabb kérdésnek lennie. Amikor arra gondolok, mennyi jót tett velem az Úr, és mennyi áldást öntött már ki rám, mit is adhatnék az Úrnak mindezért cserébe? Neki nincs szüksége semmire, amim van. Tudjátok, végül mire jut a zsoltáríró? Ezt írja: „*A szabadulásomért való poharat fölemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül*” (13. vers, Károli). Nem tudom, mit is adhatnék Istennek, ezért inkább csak elfogadom azt, amit nekem akar adni. A szabadulásomért való poharat fölemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. Nekem ugyanis tényleg

nincs semmi olyan értékes a birtokomban, amire neki igazán szüksége lenne. Olvastam egyszer egy misszióról Új-Mexikóban, ahol hívők a rezervátumokban élő indiánok között szolgáltak. Egyszer az egyik idős indián ellátogatott a közösségi alkalomra, és Isten nagyon megérintette a szívét. Így hát, amikor a perselynek használt tányért odatartották eléje, csak annyit mondott: „Tedd lejjebb!”. „Lejjebb?”. „Igen, lejjebb!”. Mígnem a tányér lekerült a földre. És akkor fogta magát az öreg indián, belelépett, majd azt mondta: „Ez minden, amim van!”. Önmagát adta. És tudjátok, Isten nem is vágyik többre. Vajon adhatunk-e önmagunknál és az életünkénél nagyobb ajándékot Istennek? Emeld föl a szabadulás poharát, és hívd segítségül az Úr nevét!

Ezután Isten a pogányokról szól. A papság romlottá vált. *„Hiszen napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a népek között, és mindenütt jó illatú áldozatot mutatnak be nevemnek, és az tiszta áldozat! Mert nagy az én nevem a népek között – mondja a Seregek Ura”* (11. vers). Itt találjuk az eljövendő királyság ígését, amikor majd Jézus uralkodik napkelettől napnyugatig. Akkor majd minden térd meghajol, és minden nyelv megvallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atyaisten dicsőségére. Akkor majd beteljesül a 2. zsoltár, melyben azt mondja az Atya a Fiúnak: *„Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget”* (8. vers). Akkor eljön az a dicsőséges nap, amikor napkelettől napnyugatig dicsérik majd az Úr nevét, és jó illatú, tiszta áldozatot mutatnak be Istennek. A Jelenések könyvének 5. fejezetében azt olvassuk, hogy amikor Jézus átveszi a tekercset a trónon ülő jobb kezéből, a huszonnegy vén előlép aranycsészével a kezében, tele füstölőszerrel, amit trónja előtt felajánlanak Istennek. A Ige azt is elárulja nekünk, hogy a szentek imádságai ezek. Az illatáldozat bemutatása, az édes illat, ami felszállt, szimbolikus jelentéssel bírt. Korábban már beszéltünk annak veszélyéről, amikor fogunk egy szimbólumot, és a valóságot helyébe léptetjük. Bevett szokássá vált ez vallási berkekben: van például egy szertartás, amely szimbólumként kezdte, idővel azonban nagyobb hangsúlyt kezdtek rá fektetni, mint az általa jelképezett valóságra. Sőt, a valóságról megfeledkeztek, és magában a szertartásban bíznak csupán. Az illatáldozat bemutatása is egy szertartás volt – egy szimbolikus rituálé. A füstölőszer Isten népének imádságait jelképezte, amelyek édes illatként szálltak fel az Úrhoz. Ó, mennyire örül Isten a szentek imádságának! A Jelenések könyvében tehát a kis aranycsészékbe rejtett füstölőszer a szentek imádságait jelentette. Az illatáldozatok, a tiszta áldozatok tehát, amiket bemutatnak, lényegében a szentek imádságai, melyek szerte a világban Isten népének szívéből szállnak fel mindenféle nyelven. Isten tehát azt mondja a pogányokról, hogy ők ilyen áldozatokat mutatnak majd be, Isten neve pedig nagy lesz a népek között.

Majd így folytatja: *„Ti pedig meggyalázzátok, amikor azt gondoljátok, hogy az Úr asztalát tisztátalanná szabad tenni hitvány terménnyel és eledellel”* (12. vers). A nép kezdett egyre rosszabbul viszonyulni az Istennek bemutatott áldozatokhoz, illetve Isten szolgálatához. Teherré vált ez számukra. Szomorú, amikor az emberek kötelességtudatból szolgálják Istent, vagy azért, mert nyomást gyakorolnak

rájuk. Szomorú, amikor nyomás alatt adakoznak az emberek az Úrnak. Tragikusnak tartom, hogy egyes gyülekezetek nyomást gyakorolnak az emberekre, hogy rábírák őket, adakozzanak a gyülekezet javára. Azt a jól bevált stratégiát alkalmazzák például, hogy két vagy három prominensebb személyt a gyülekezetből elküldenek hozzád, hogy megbeszéljék veled, abban az évben mekkora adománnyal tudnád segíteni a gyülekezetet. Persze ilyenkor nem akarsz kicsinyesnek tűnni, meg hát fontos emberek jöttek hozzád látogatóba, és igyekszel jó benyomást tenni rájuk, így lényegében arra kényszerülsz, hogy nagyobb adományra tegyél ígéretet, mint amit eredetileg adni akartál. De amikor havonta érkezik a levél a gyülekezettől, hogy fizess be a megígért adományt, dühösen veszed elő a pénztárcádat, gyűlölsz az egészet, és haragos szívvel adakozol. Ez pedig szörnyű. Még az is jobb, ha egyáltalán nem adsz semmit Istennek, mint az, hogy megutáld az egészet. Isten nem akarja, hogy bármit is rossz szájízzel tegyünk. Ezért írja Pál apostol is, hogy mindenki saját belátása szerint adjon az Úrnak. Soha nem szabadna kényszerből adnunk, azért, mert nyomást gyakoroltak ránk, „mert a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor. 9:7). A görög eredeti alapján azt is mondhatnánk, hogy a túláradó örömmel adakozót szereti az Isten. Amit túláradó örömmel tudtok adni Istennek, azt adjátok neki. Amit azonban nem, azt inkább tartásátok meg. Ne szennyezzétek be azt, amit adtok. Isten is azt mondja itt, hogy a nép beszennyezte, megrontotta az egészet. Miért volt romlott a dolog? Szívük hozzáállása miatt, amikor Istennek adtak. Az egész utálatos volt a szemükben, mázsás teher: „Jaj, már megint adnom kell!”. Pedig soha nem szabadna, hogy Istennek való adakozásom ellenérzéseket váltson ki belőlem. Ha ezt teszi, jobb, ha nem adakozom. Isten ugyanis azt szereti, ha túláradó örömmel adakozunk.

„*Azt mondjátok: Micsoda fáradtság!*” – jaj, már megint gyülekezetbe kell mennünk ma este! Pedig olyan jó műsor lesz a tévében! Milyen szomorú szellemi állapot is ez, amikor Isten dolgai fáradtságossá válnak számunkra. Olyan tragikus ez. A feleségem mindig korhol, mert még a nyaralásunk idejére sem tudom abbahagyni a szolgálatot. Jövő hónapban a Hawaii-szigetekre megyünk vakációzni, de Honoluluban közben tanítani fogok. De hát én úgy szeretem ezt csinálni! Nem teherként élem meg! Persze a feleségem azért korhol, mert ilyenkor szeretne több időt tölteni velem. Pont ma este kért meg arra, hogy imádkozzam azzal kapcsolatban, hogyan tudnék több időt tölteni vele. Imádkozom is! Tudjátok, a lelkipásztor-feleségek sokszor a háború névtelen hősei. A pásztor is hoz áldozatot, de a feleségnek is sok áldozatot kell hoznia. Én pedig hálás vagyok azokért az áldozatokért, amiket Kay, a feleségem hozott. Hálás vagyok azért is, hogy most a feleségem áldozatainak gyümölcsét láthatom gyermekeink életében. Mivel olyan sokszor voltam távol, javarészt feleségemre hárult az a feladat, hogy biztos, szeretetteljes otthont teremtsen gyermekeinknek. Ő pedig megfogadta, soha nem engedi, hogy gyermekeink üres házra térjenek haza. Elhatározta, hogy mindig otthon lesz, amikor a gyerekek hazajönnek az iskolából. Hálás vagyok Istennek a csodálatos gyümölcsökért, amiket most a feleségem

áldozatai miatt élvezhetünk. A feleségem sok áldozatot hozott, amíg én az Úr munkáját végeztem. Ha azonban Isten szolgálata valaha is terhessé válik számodra, ideje kilépni és valami másba fogni. Ne tegyél ki másokat annak, hogy kölletlen hangon naphosszat csak arról panaszkodsz, milyen fárasztó is a szolgálat. *„Azt mondjátok: Micsoda fáradság! – és még lihegték is közben – mondja Seregek Ura. Pedig lopott állatot hoztok, vagy sántát és bénát. Ha ilyen állatot akartok hozni, nem kívánom tőletek – mondja az Úr. Átkozott a csaló! Van ép hím állat a nyájában, mégis hitványat áldoz az Úrnak, ha fogadalmat tesz”* (13-14. vers). Isten átkot olvas annak az embernek a fejére, aki megígér valamit Istennek, majd lecseréli valami hibásra, romlottra. *„Pedig én nagy király vagyok – mondja a Seregek Ura -, és félik nevemet a népek!”* (14. vers).

A 2. fejezetben a papokhoz szól: *„Most azért nektek szól ez a figyelmeztetés, ti papok! Ha nem hallgattok rá, és nem szívlelitek meg, ha nem dicsőítitek nevemet – mondja a Seregek Ura -, akkor átkot bocsátok rátok, átokká változtatom a nektek adott áldásokat. Bizony, átokká változtatom, ha nem szívlelitek meg ezt”* (1-2. vers). Ahhoz, hogy megfelelő háttérismeretek birtokába kerüljünk Malakiás könyvéhez, újra el kell olvasnunk Ezdrás és Nehémiás könyvét, mert Malakiás Ezdrás és Nehémiás idejében prófétált, mégpedig abban az időben, amikor Izráel népe visszatért a babiloni fogságból, és elkezdte újjáépíteni az országot. Ugye emlékszünk, hogyan olvasták fel akkor az embereknek az Úr törvényét? Talán arra is emlékeztek, hogy akkortájt az emberek sorban elhagyták ifjúkori feleségüket és idegen városokból szereztek maguknak új feleséget. Malakiás hamarosan ezzel kapcsolatban is szól majd. Malakiás könyvéhez tehát a történelmi háttérrel Ezdrás és Nehémiás könyvéből meríthetjük, amit ezen a ponton érdemes lenne újra elolvasni, hogy a megfelelő megvilágításban láthassuk Malakiás könyvét. *„Én megátkozom áldó karokat, szemetet szórok arcotokba, ünnepeitek szeméjéjét, és kihordanak benneteket a szemétre”* (3. vers) – Isten bizony nem finomkodik itt velük! *„Akkor megtudjátok, hogy azért küldtem nektek ezt a figyelmeztetést, hogy érvényben maradjon a Lévível kötött szövetségem – mondja a Seregek Ura”* (4. vers). *„Szövetségem volt vele, élet és békesség szövetsége. Azért adtam neki, hogy féljen engem. Félt is, és megalázkodott nevem előtt”* (5. vers). Isten Lévi törzsével azért kötötte meg a papi szövetséget, mert Lévi félt és tisztelte az Urat. Ez a szövetség pedig az élet és békesség szövetsége volt. Isten ilyen szövetséget köt az emberekkel: az élet és békesség szövetségét. Isten örök életet ígér az embernek, és Isten békességét, amely minden emberi értelmet meghalad. Ezek az Isten szövetségének velejárói. Ilyen szövetséget kötött Isten Lévível is, mert Lévi tisztelte Őt.

„Igaz tanítás volt a szájában, és nem volt álnokság az ajkán. Békességben és becsületesen élt előttem, és sokakat megtérített a bűnből” (6. vers). Ez volt a pap kötelessége, hogy őszintén járjon az Úr előtt, igazságban és békességben. *„Mert a pap ajkai őrzik az Isten ismeretét, és tanítást várnak a szájából, hiszen a Seregek Urának követe ő!”* (7. vers). Ez tehát a papi szolgálat – elvinni az emberekhez Isten

ismeretét, mert mi az Úr követői vagyunk. Ezért állunk itt a pulpituson – hogy egy Istentől jövő üzenetet hirdessünk nektek. Mindig ennek kéne a szívünkben lüktetnie, amikor felállunk a pulpitusra: „Van egy üzenetem nektek az Úrtól!”. Ahogy Pál apostol is írta: „*Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek*” (1Kor. 11:23). Így is kéne lennie mindig a gyülekezetben: Isten az ő szolgáján keresztül hirdeti igéjét és igazságát népének. Majd így folytatja a papokkal kapcsolatban: „*De ti letértetek erről az útról, és tanításotok miatt sokan elbuktak. Megrontottátok a Lévi szövetségét – mondja a Seregek Ura*” (8. vers). Hány hitehagyott szolgálóról mondhatnánk ezt mai is! Bennem szemernyi tisztelet sincs azok iránt a pásztorok iránt, akik tagadják Isten Igéjét. Tagadják Isten Igéjének tekintélyét, tagadják Isten Igéjének hitelességét. Nem is értem, hogy akkor miért vannak a szolgálatban. Beszennyezték saját posztjukat, elfordították az embereket az Úrtól. Napjainkban is sok olyan emberrel találkozhatunk, akik azért fordultak el az Úrtól, mert a gyülekezetek és a pásztorok nem hirdették nekik az Úr igazságát. Ehelyett a gyülekezet egyfajta szociális szervezetté vedlett át, ahol a szociális programokon volt hangsúly, és a pásztorok váltak a szociális szervezet vezetőjévé. Igehirdetésük pedig nem volt több mézédés semmitmondó eszmefutatásoknál madarakról, lepkéről és virágokról, vagy épp egy frissen megjelent könyvről. Nem volt üzenetük Istentől az embereknek, így az emberek a pásztor mulasztása miatt elfordultak Istentől. Isten azt mondja, megrontottátok Lévi szövetségét. „*Ezért én is megvetetté és megalázottá teszek benneteket az egész nép előtt*” – az történt ugyanis, hogy emberek a papság ellen fordultak, és megvetették őket. Jogosan. Érdekes, hogy Brazíliában az emberek szintén nagy megvetéssel a papok ellen fordultak, és még csak nem is hibáztathatjuk őket ezért. A papokat kell hibáztatnunk, akik nem tettek eleget kötelességüknek, hogy Isten Igéjének és szeretetének igazságát eljuttassák az emberekhez. Ehelyett inkább valamiféle közösségi akciótervet erőltettek rájuk. A gyülekezet elhívása Isten igazságát hirdetni az embereknek. Az ily módon megváltozott emberek tudják majd megváltoztatni a társadalmat. „*Ezért én is megvetetté és megalázottá teszek benneteket az egész nép előtt, mert nem ügyeltek útjaimra, és személyválogatók vagytok, amikor útmutatást adtok*” (9. vers).

„*Hiszen egy atyánk van mindnyájunknak, egy Isten teremtett bennünket! Miért vagyunk hát hűtlenek egymáshoz, meggyalázva az atyáinkkal kötött szövetséget?*” (10. vers). Bárcsak a gyülekezetek és egyházak is felismernék, hogy egy Atyánk van, és egy Istent szolgálunk. Mire jó tehát ez a sok megosztás Krisztus testében? Mire jó az, amikor az egyik gyülekezet lemondja a másikat? Mire jó a versengés, a veszekedések, a féltékenykedés Krisztus testén belül? Tudatosítanunk kéne, hogy csak egy Isten van, és mi mindannyian ugyanazt az Urat szolgáljuk. Az Úr segítsen nekünk ezt felismerni! Ha baptisták, reformátusok, katolikusok, vagy nazarénusok vagyunk is, vagy bármi más, az Úr segítsen nekünk, hogy tudjunk egyszerűen csak keresztények lenni! Egy Isten, egy Atya – mi testvérek vagyunk! Hogy lehet az, hogy oly sokan ezt mégsem tudatosítják? Ehelyett viszálykodás és rivalizálás folyik

közöttük. *„Hűtlenné vált Júda, utálatos dolgokat követtek el Izráelben és Jeruzsálemben. Meggyalázta Júda az Úr szent helyét, mert idegen isten leányait szerette meg, és velük házasodott össze”* (11. vers). Az Úr itt arról a szégyenletes dologról beszél, ami abban az időben történt: Júda férfiai, akik visszatértek, hogy felépítsék az országot, sorban elhagyták feleségüket, akit fiatalkorukban elvettek, és helyettük a filiszteusok és a moábiak földjéről szereztek maguknak új, idegen feleséget – askódi, ammóni és moábi nőket. Elhagyták ifjúkori párjukat, és idegen népek közül választottak fiatal feleséget – olyan népek közül, akik nem ismerték sem Istent, sem szövetségét. Isten tehát megemlíti a férjek szégyenletes viselkedését.

Nehémiás könyvében azt olvassuk, hogy amikor Nehémiás látta, mi történik, összehívta az embereket, és megmosta a fejét azoknak a férfiaknak, akik elhagyták feleségüket, hogy idegen népek leányait vegyék el, akiktől gyermekeik is születtek. Nehémiás akkor ezt mondta: *„Rendben van. A következőt kell tennetek: mindegyikötöknek el kell bocsátania idegen feleségét és gyermekeit, akik idegen nőktől születtek!”*. És Nehémiás körbejárt közöttük, megtéptem szakállukat, egyeseket meg is vert - keményen bánt velük, és helyrerakta a dolgokat. Nehémiás könyvének utolsó fejezetében olvashatunk erről. Érdekes kép tárul itt elénk arról, mennyire komolyan vette Nehémiás ezt a problémát, ami olyan utálatos volt Isten szemében. *„Irtson ki az Úr mindenkit Jákób sátraiból, aki ilyent követ el, a csábítót, és aki hallgat rá, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának! Továbbá ezt teszitek: könnyel öntözték az Úr oltárát, sírtok és sóhajtoztok, mert nem tekint már az áldozatra, és nem fogadja kegyelmesen tőletek”* (12-13. vers). Isten azt mondja, hiába sírnak keservesen, mindez nem változtat azon, amit tettek. Attól még Isten nem nézi el nekik tettüket.

„Ezt kérdezitek: Miért nem? – Azért, mert az Úr a tanúja annak, hogy hűtlen lettél ifjúkorodban elvett feleségedhez, pedig ő a társad, feleséged, akivel szövetség köt össze” (14. vers) – hiszen elmondtad az esküt: amíg a halál el nem választ! *„Nem tett ilyet egy sem, a kinek még volt lelke. És mit keresett az az egy? Istentől való magvat”* (15. vers, Károli). Isten meg akarta őrizni az Istentől való magvat Izráelben, hogy rajtuk keresztül azután elhozhassa fiát a világba. Ezért parancsolta meg nekik, hogy ne lépjenek házasságra idegen népek fiaival és leányaival. *„Vigyázzatok azért magatokra, és ne legyetek hűtlenek ifjúkorotokban elvett feleségetekhez!”*. Akadnak olyanok, akik szerint a Biblia tiltja a vegyes házasságot. Ez azonban nem így van. Ez a parancs csak a zsidókra vonatkozott, hogy megmaradhasson z Istentől való mag, és ezen a népen keresztül jöhessen el a Messiás a világba. A Biblia nem tiltja a vegyes házasságokat. Hadd említsem ismét azt, hogy mindannyiunknak egy Atyja van, és mindannyian egy Istent szolgálunk. A kulturális különbségek okozhatnak ugyan nehézséget egy házasságban, de ami az Igét illeti, nem tiltott a vegyes házasság. *„Gyűlölöm azt, aki elválk feleségétől – mondja az Úr, Izráel Istene -, mert erőszak tapad ruhájára – mondja a Seregek Ura. Vigyázzatok magatokra, ne legyetek hűtlenek!”* (16. vers). *„Mert*

gyűlölöm az elbocsátást” (Károli) - Isten tehát azt mondja, hogy gyűlöli a válást. Az Úr azt mondja, hogy csak egy igazi válóok létezik, ez pedig a házasságtörés.

„Fárasztjátok beszédekkel az Urat. Ezt kérdezitek: Mivel fárasztjuk? – Azzal, hogy ezt mondjátok: Minden gonosztevőt jónak tart az Úr, kedvét leli bennük! Vagy amikor ezt kérdezitek: Hol van az igazságos Isten?” (17. vers). Az angol fordításban pedig ez szerepel: „Azzal fárasztotok, hogy azt mondjátok, minden ember jó az Úr szemében” – vagyis azt hirdetik, hogy az ember alapvetően jó, és egyébként is mindenki jó az Úr szemében. Ma is akadnak olyanok, akik ezt hirdetik. Sőt azt, hogy az Úr minden emberben kedvét leli. De akkor hol van az ítélet Istene? Isten meg fogja ítélni a bűnösöket, és belefáradt már ebbe a hamis elképzelésbe, hogy mindenki jó, és Isten minden emberben gyönyörködik. „Teljesen mindegy, mit tettél, mi mindannyian Isten gyermekei vagyunk, és mindenki jó Isten szemében!”. Akkor viszont hol van az ítélkező Isten? Akkor miért emlegeti oly sokszor Isten azt az ítéletet, amely eljön majd a bűnösökre?

3. fejezet. Itt Keresztelő János eljövételének ígéretét találjuk mint Jézus Krisztus előfutára. „Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. Hamar eljön templomába az Úr, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! – mondja a Seregek Ura. De ki bírja majd ki eljövetele napját, és ki állhat meg, amikor megjelenik? Mert olyan lesz az, mint az ötvösök tüze, és mint a ruhatisztítók lúgja. Ahogyan leül az ötvös és megtisztítja az ezüstöt, úgy tisztítja meg az Úr Lévi fiait. Fényessé teszi őket, mint az aranyat és az ezüstöt. Akkor majd igaz áldozatokat visznek az Úrnak. És olyan kedves lesz az Úrnak Júda és Jeruzsálem áldozata, mint az ősrégi napokban, a hajdani években” (1-4. vers). Ebben az ígérésben együtt jelenik meg Jézus Krisztus első és második eljövetele. Keresztelő János valóban eljött Jézus előfutaraként, és hirdette az Úr eljövételét: „Utánam jön, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva saruja szíját megoldjam” (Márk 1:7). Amikor pedig meglátta Jézust, így szólt tanítványaihoz: „Íme az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit!”. Keresztelő János bizonyágot tett Jézus Krisztusról. Jézust azonban elutasították. Elment a templomba, megtisztította azt, elűzte onnan a pénzváltókat, és a galambárosokat. Akkor elutasították őt, de ő újra eljön, és mielőtt visszatér, elküldi Illést, hogy felkészítse a emberek szívét az Úr eljövételére. Az itt elhangzottak egy része tehát már beteljesült Jézus első eljövetelekor, nagy része pedig majd második eljövetelekor teljesedik be. Malakiás azonban - csakúgy, mint kortársai - akkor még nem látta a Messiás eljövételének két aspektusát. Amikor mindezt lejegyezték, Péter szavaival élve, olyan dolgokról írtak, amit nem igazán értettek. Szerették volna ugyan jobban megérteni, de képtelenek voltak rá. Nem tudatosították az általuk papírra vetett próféciákban megbúvó látszólagos ellentmondásokat. Hiszen egyrészt azt prófétálták, hogy a Messiás királyként fog uralkodni örökre Dávid trónján, másrészt viszont azt is írták róla, hogy fájdalom férfia lesz, akit megvetnek, elutasítanak, és akinek meg kell halnia – bár nem önmagáért. Olyan

proféciákat fogalmaztak meg tehát, amiket ők maguk nem érthettek, mégis leírták őket, engedelmeskedve a Lélek hangjának, aki szólt a szívükhöz.

„*Eljövök majd, és ítéletet tartok fölöttetek*” – ez Jézus második eljövételére utal. Jézus eljön, hogy megítélje a világot. Visszatér, és az első lépése az lesz, hogy maga köré gyűjti a népeket, és megítéli őket. „*Hamarosan vádat emelek a varázslók ellen, a házasságtörők ellen, és a hamisan esküvők ellen, akik kizsarolják a napszámot, az özvegyet és az árvát, akik elnyomják a jövevényt, mert nem félnek engem! – mondja a Seregek Ura*” (5. vers). Jakab ezt írja: „*Tehát, ti gazdagok, sírjatok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! (...) Íme, a földjeiteket elarató munkások bére, amelyet visszatartottatok, égre kiált, és az aratók panasz eljutott a Seregek Urának fülébe*” (5:1,4). „*Én, az Úr, nem változtam meg, de ti is Jákób fiai maradtatok!*” (6. vers). Isten Jákóbnak tett ígéretei biztosak, máskülönben Isten már rég felemésztette volna őket. De Isten megtartja az ígéreteit. És Isten megígérte, hogy hűséges marad Jákóbbhoz. Isten tehát megtartja az ígéreteit! Itt viszont azt is kijelenti, hogy ha nem ragaszkodna ígéretéhez, már régen elpusztította volna őket. „*Én, az Úr, nem változtam meg.*” Isten nem változik meg. Az Újszövetségben Jézus Krisztusról olvashatjuk, hogy ő „*tegnap, ma és mindörökké ugyanaz*” (Zsidók 13:8). Ő sem változik. Isten egyik jellemvonása tehát, hogy soha nem változik.

„*Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendelkezéseimtől, nem tartottátok meg azokat. Térjetez hozzám, és én is hozzátok térek! – mondja a Seregek Ura. De ti ezt kérdezitek: Miből térjünk meg?*” (7. vers). Isten még most is megadja nekik a lehetőséget, hogy visszatérjenek hozzá. „*Térjetez hozzám!*” – mondja Isten. „*És akkor én is visszatérek hozzátok!*”. Erre így válaszoltak: „*Miből térjünk meg?*”. Hát ezzel a néppel aztán nem volt könnyű! „*Becsaphatja-e az ember Istent? Ti mégis be akartok csapni engem! Ezt kérdezitek: Mivel akarunk becsapni? – A tizeddel és a felajánlásokkal!*” (8. vers). A tized kifejezés szó szerint egy tizedrészt jelent. Isten azt mondta népének, hogy a bevételük tizede őt illeti. De amikor visszatartották azt Istentől, meglopták Istent - Isten erre úgy tekintett, hogy meglopták őt az ószövetségi törvény értelmében. „*Átok sújt benneteket, az egész népet, mert be akartok csapni engem!*” (9. vers). Amikorra Nehémiás másodsorra visszatért, a templomi imádat abbamaradt, mert az emberek nem vitték tizedet és felajánlásokat a templomba. Ezért a papok kiléptek a templomi szolgálatból, kimentek a mezőre, és megművelték a földet, hogy legyen miből megélniük. A templomban tehát nem imádták Istent, amikor Nehémiás visszatért. Ezért aztán Nehémiás magához hívatta az embereket, és megfeddte őket azért, mert a papok kénytelenek voltak hátrahagyni templomi szolgálatukat, és földművesként kellett robotolniuk, hogy életben maradhassanak. Nehémiás akkor helyrerakta a dolgokat. Itt megint csak azt mondhatom, hogy Isten Malakiáson keresztül tett kijelentéseinek hátterét ismét Nehémiás könyvében találjuk. Isten először azt mondja, hogy az emberek meglopták őt, majd megparancsolja nekik: „*Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem – mondja a*

Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok” (10. vers). Érdekesnek tartom, hogy amennyire én tudom, ez az egyetlen hely az Igében, ahol Isten arra hívja az embert, hogy tegye őt próbára ebben a kérdésben. Isten azt mondja: „Tegyél próbára nyugodtan, és meglátod, nem öntök-e ki rád egy olyan hatalmas áldást, amit be sem tudsz majd fogadni!”. Sokszor halljuk azt az ellenérvet, hogy az Újszövetség nem szól a tizedről, így a tized csak az ószövetségi törvény része volt, nem pedig olyasmi, amit az egyház korára is vonatkoztathatnánk. Javarészt ez így is van. A tized csak egyszer kerül említésre az Újszövetségben - legalábbis én erre az egy alkalomra emlékszem -, amikor Jézus a farizeusok képmutatásáról beszél, és arról, mennyi mindent eltorzítottak. *„Jaj nektek, képmutató farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagytátok mindazt, ami a törvényben ezeknél fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget, pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni”* (Máté 23:23). A farizeusoknak volt kis veteményeskertje, amiben mentát, kaprot és köményt termesztettek, ezekből pedig buzgón be is fizették a tizedet. Gondosan kiszámolták az apró magocskákat: „Egy Istennek, kilenc nekem. Egy Istennek, kilenc nekem.” Jézus azonban megfeddi őket: „Ebből ugyan nekem adjátok a tizedet, de teljesen megfélemeztek arról, ami igazán fontos: az igazságos ítélet, az irgalmasság és a hűség!”. Majd Jézus azzal fejezi be, hogy igen, jól teszük, hogy tizedet adnak, de közben ne, szabadna elhanyagolniuk a fontosabb dolgokat sem.

Tudjátok, hogy én nem követelményként vagy törvényként tanítok a tizedről. Tudjátok, hogy sokszor beszéltem már nektek Isten kegyelméről, és arról, hogy Isten soha nem marad adósa egy embernek sem. Arról is sok szó esett már, hogy a mi áldásaink Istentől a kegyelem szövetségében nem a törvény iránti engedelmisségünkön, vagy hű odaszántságunkon múlnak, vagy épp azon, mennyire hűségesen fizetjük be a tizedet. Volt egy idő, amikor az emberek a törvényen keresztül mentek Istenhez, most azonban már szeretetteljes, bensőséges kapcsolatba léphetünk Istennel. Isten pedig úgy döntött, hogy nem a törvény iránti engedelmisségünk vagy hűségünk alapján önti ki ránk az áldásait, hanem irántunk való kegyelméből. Így hát Isten nem azért áld meg engem, mert megérdemlem azt, hanem mert Isten egészen egyszerűen szeret engem. Olyan hálás vagyok azért, hogy Isten annyira szeret, hogy folyamatosan csak adni akar nekem! Ostobaság lenne részemről, ha elutasítanám, és azt mondanám: „Ó, ne tedd ezt, Uram, túl jó vagy hozzám!”. Azt ugyan gyakran mondogatom, hogy az Úr túl jó hozzám, de azt azért nem, hogy álljon le vele! Olyan hálás vagyok Isten jóságáért! Hálás vagyok Istennek a kegyelméért, és hálás vagyok azért, hogy nem kell a törvényen keresztül közelítenem hozzá, hanem bensőséges kapcsolatba kerülhetek vele. Sajnálom azokat az embereket, akik kapcsolata Istennel nem mutat túl a törvényen. És mennyire hálás vagyok Istennek ezért a szeretetkapcsolatért, ami köztünk fennáll! Én szeretem Őt, Ő szeret engem - ez egy csodálatos kapcsolat. Ő jobban szeret engem, mint én Őt, és Ő folyamatosan meg is mutatja nekem, mennyire szeret. És bizony gyakran pont azután mutatja

meg nekem szeretetét, hogy csúfosan elbuktam – hogy ne keseredjek el. Kegyelmében csak azt mondja: „Tudom, hogy porból vagy, tudom, hogy gyenge vagy, de én akkor is szeretlek! Hadd mutassam meg neked!”. Isten ezért folyamatosan igyekszik lenyűgözni engem a szeretetével.

Az adakozás hátterében azonban egy szellemi törvényszerűség húzódik meg, én pedig lelkipásztorként komoly mulasztást követnék el, ha nem hívnám fel figyelmeteket arra a szellemi törvényszerűsége, amit Isten léptetett életbe a világegyetemben. Ezt a törvényszerűséget pedig lényegében így önti szavakba az Újszövetség: *„Adjatok és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe”* (Lukács 6:38). Ez egy szellemi törvényszerűsége Istennek. Minél többet adsz, annál többet kapsz majd. Pál apostol így fogalmazta ezt meg: *„Tudjuk, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat”* (2Kor. 9:6). Azt ugye tudjuk, hogy léteznek bizonyos fizikai törvények, amik világunkban működnek. Bár nem értjük őket tökéletesen, mégis tisztában vagyunk velük, tiszteljük őket, sőt még ki is használjuk. Biztos vagyok benne, hogy például egyikünk sem érti tökéletesen, hogyan működik a gravitáció, mégis tudjuk, hogy működik. Tudjuk, hogy egy alma lefelé esik a fáról, nem pedig felfelé. Így hát megtanuljuk tisztelni a gravitáció törvényét, és aszerint élünk. Azt is tudjuk, hogy egyéb törvények is léteznek, mint például az aerodinamika törvénye, amivel ellensúlyozhatjuk a gravitációt, és így többtonnás repülőgépek emelkedhetnek a magasba. Alapvetően tehát mindannyian tiszteletben tartjuk a gravitáció törvényét – nem ugrunk csak úgy le egy tizemeletes panelház tetejéről, mondván, hogy bennünket ugyan nem érdekel a gravitáció, mi ugyan nem, értjük, hogyan működik, úgyhogy nem is hiszünk benne. Azért olyan ostobák nem vagyunk, hogy egy ilyen tettel tagadnánk meg a gravitáció törvényét. Vagy gondoljunk csak az elektromosság törvényére. Az azonos töltésű részecskék taszítják egymást, míg az ellentétes töltésű részecskék vonzzák egymást. Bár nem értjük tökéletesen magát az elektromosság törvényét, elfogadjuk és alkalmazzuk azt.

Létezik tehát a gravitáció, az elektromosság, vagy az aerodinamika törvénye, és a természet egyéb alapvető törvényszerűségei, amelyekkel megtanultunk együtt élni, sőt megtanultuk alkalmazni azokat. Ugyanígy a világegyetemben bizonyos szellemi törvényszerűségek is léteznek, amelyeket Isten teremtett, és amelyeket saját javunkra alkalmazhatunk. Isten hozta létre ezeket a törvényszerűségeket, és ugyanolyan erőteljes ok-okozati hatással látta el őket, mint a gravitáció törvényét, vagy egyéb fizikai törvényeket. Az egyik szellemi törvényszerűség épp az Istennek való adakozásra vonatkozik, és így hangzik: *„Adjatok és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe.”* Minél többet adtok az Úrnak, annál többet kaptok tőle. Ez egy alapvető szellemi törvényszerűség. Hiába is kérdezed tőlem, hogyan működik - nem tudom. Csak annyit tudok, hogy működik. Isten csak ezen a területen intéz felhívást az emberekhez, hogy tegyék őt próbára. *„Tegyetek próbára!”* – mondja Isten. *„És*

meglátjátok, nem öntök-e ki rátok annyi áldást, hogy egyszerűen nem lesz elég helyetek befogadni azt!”. Próbáld csak ki! Fogadd el Isten kihívását!

„*Elriasztom tőletek a sáskákat, nem pusztítják el földetek termését, nem teszik tönkre szőlőtöket a határban – mondja a Seregek Ura. Boldognak mond benneteket minden nép, mert gyönyörű lesz országotok – Mondja a Seregek Ura. Vakmerően beszéltetek ellenem – mondja az Úr. Ezt kérdezitek: Mit beszéltünk ellened?*” (11-13. vers). Minden egyes alkalommal, amikor Isten azt mondja nekik, valamit rosszul tettek, ők azonnal megkérdőjelezik kijelentését. „*Azt mondtátok: Hiábavaló az Istennek szolgálni. Mi haszna, hogy teljesítettük, amit ránk bízott, és hogy gyászban jártunk a Seregek Ura előtt?*” (14. vers). Folyvást azt hajtogatták tehát, hogy nem érdemes jónak lenni, nem érdemes az Urat szolgálni. Hányszor próbálkozik a Sátán is ezzel nálunk: „Nem érdemes Istent szolgálnod! Nem érdemes jónak lenned! Nézd, már megint kihasználtak!”. „*Inkább a kevélyeket tartjuk boldogoknak, hiszen a gonosztevők gyarapodnak, kísértik az Istent, mégis megmenekülnek*” (15. vers). Az angol fordításban pedig az áll, hogy gyakran épp a gonosztevők kerülnek magas pozíciókba. Istennek hála, hogy elmondhatjuk, a kormányzati szféra bizonyos területein hívő keresztények tevékenykednek. Véleményem szerint minden hívő ember kötelessége tisztában lenni, azzal milyen álláspontot képvisel egy adott jelölt a szellemi dolgokkal kapcsolatban. Úgy érzem, ez kötelességünk. Nem panaszkodhatunk, hogy rossz a kormányunk, ha közben nem élünk szavazati jogunkkal, és nem járunk utána annak, milyen is az az ember, akire szavazni készülünk. Ó, milyen csodálatos lenne, ha az elnök kabinetje csupa lelki emberből állna! Bár akkor valószínűleg nem várnánk olyan türelmetlenül az Úr visszatérését.

„*Amikor erről beszélgettek egymás között azok, akik félik az Urat, az Úr figyelt, és meghallotta.*” Az Igében az olvassuk, hogy „*a bölcsesség kezdete az Úr félelme*” (Zsolt. 111:10). Sőt azt is írja az Ige, hogy aki az Urat féli, az gyűlöli a gonosztságot, vagyis elfordul tőle. Az Úr félelme nem valamiféle fóbiaszerű félelem, amely megbénítja az embert. Az Úr félelme még csak nem is egyfajta egészséges óvatosság, ami elengedhetetlen életben maradásunkhoz. Az Úr félelme egy tiszteletteljes csodálkozás, ahogy megállunk az Ő jelenlétében, és meglátjuk nagyságát, dicsőségét és hatalmát. Amikor arra gondolunk, milyen hatalmas az Isten, aki az egész világegyetemet teremtette. Amikor arra gondolunk, milyen bölcs az Isten, aki mindent élőlényt megteremtett. Ámulunk nagyságán, hatalmán és bölcsességén. Ezt jelenti az Úr félelme. Hát nem csodálatos olyan emberek közelében lenni, akik mindig az Úrról beszélnek! Valahogy mindig előjön beszélgetéseikben, hogy milyen jó az Úr, és elmesélik, mit tett aznap az életükben. Annyira telve vannak az Úrral, hogy sokszor beszélgetnek róla egymás közt. És ahogy az Úrról beszélgetnek, az Úr figyel, és belehallgat beszélgetésükbe. Az Úr meghallgat minden róla szóló párbeszédet. Hát nem csodálatos ez! Isten egyszerűen csak szereti, amikor róla beszélgetünk. Mi is lehetne az Úrnál jobb téma egy beszélgetésben? Hát nem érdekes, hogy a világban, amikor az emberek

beszédbe akarnak elegyedni egymással, az időjárásról kezdenek csevegni? És nem szomorú, hogy az embereknek gyakran nincs is jobb témájuk, mint az aktuális időjárás? Vannak olyanok, akiknek megvan a kedvenc témája, és szörnyű velük társalogni mindaddig, amíg végre el nem jutunk a kedvenc témájukhoz - és akkor hirtelen életre kelnek. Mert az már az ő területük, úgyhogy arról tudnak is hosszasan beszélni. Ha viszont az Úrra tereljük a szót, mindenki furcsamód elcsendesedik. Azok viszont, akik félik az Urat, gyakran beszélnek is róla egymás közt, az Úr pedig odafigyel és meghallja azt. *„És beírták egy könyvbe az Úr előtt emlékezetül azokat, akik őt félik és megbecsülik nevét”* (16. vers).

A héber kultúrában minden névnek volt jelentése. A szülők nem találomra adtak nevet gyermeküknek, hanem a név jelentése alapján nevezték el fiukat, leányukat. A te nevednek is van egy bizonyos jelentése, de szüleid valószínűleg nem a név jelentése alapján adták neked azt a neved, hanem esetleg azért, mert az iskolában volt egy nagyon jó barátjuk, akit szintén így hívtak, és megtetszett nekik barátjuk neve. Vannak olyan nevek is, amik megmaradnak az emberben, mert például volt az első osztályban egy butácska kisfiú, aki nem tudott olvasni, és valahogy attól a névtől egy életen át ódzkodunk, mert mindig arra a kisfiúra emlékeztet. Érdekes tehát, hogy mi elsődlegesen nem az egyes nevek jelentését figyeljük. Ha a név jelentése állna első helyen, valószínűleg teljesen más nevet adtunk volna gyermekünknek – például Gyönyörűséges Napsugárnak neveznénk el kislányunkat! Képzeld csak el, hogy a kislányom első nap elmegy iskolába, a tanító néni pedig megkérdezi tőle, mi a neve: „Gyönyörűséges Napsugár!”. A mi társadalmunkban nem így működnek a dolgok. Abban az időben viszont a nevek jelentése fontos volt, és az Úr neve kiemelkedő jelentőséggel bírt. A zsoltárokból és a példabeszédekben is olyan sok utalás szerepel az Úr nevére - például nagy az Úr neve – és sokat írunk arról, milyen tisztelettel kéne öveznünk az Úr nevét. Az Úr neve a héberben tulajdonképpen egy aktív ige. A Yahweh annyit jelent, valakivé váló. Isten tehát saját természetét juttatja kifejezésre a nevében. Isten neve Isten vágyáról is mesél - Isten vágya ugyanis az, hogy azzá váljon neked, amire csak szükséged van. Yahweh név gyakran szerepelt más kifejezésekkel együtt, Isten más-más aspektusát tárva fel előttünk. A Yahweh-ra például azt jelenti, Isten lett a mi gyógyítónk. A Yahweh-shalom azt jelenti, Isten lett a mi békességünk. A Yahweh-jireh azt jelenti, az Úr gondoskodik, a Yahweh-tsidkenu pedig Jézus neve lesz majd a királyság korában – ez a név annyit jelent, az Úr lett a mi igazságunk. És ő az is, ő a mi igazságunk!

A nevek tehát nagy jelentőséggel bírtak abban a korban, kiváltképpen az Úr neve. A példabeszédekben azt olvassuk, hogy *„erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál”* (Péld. 18:10). Oda futottál már valaha is az Úr nevéhez, betakaróztál vele valaha is, azt kiáltva: „Ó, Jézus!”? Ha a veszélyben és nehézségben hozzá menekülsz, az Ő nevének erős várába, ott meleg, biztonság és vigasztalás vár rád! Az Úr neve – Yahweh, Yashua – erős torony. Oda fut az igaz, és védelmet talál. Isten

tehát beírja egy könyvbe azok nevét, akik őt félik - nevüket beírják az élet könyvébe. *„Az én tulajdonommá lesznek – mondja a Seregek Ura – azon a napon, amelyet elhozok.”* Engem mindig felvillanyoz, amikor arra gondolok, hogy Isten birtokos esetben beszél rólam - úgy emleget engem, mint az ő fia, az ő gyermeke, az ő szolgája. Úgy szeretem, amikor Isten a birtokos esetben utal rám! Hozzá tartozok, az Ővé vagyok! *„Az én tulajdonommá lesznek – mondja a Seregek Ura – azon a napon, amelyet elhozok.”* Te az ő kincse vagy. Péter azt mondja, különleges kincse vagy az Úrnak. Isten úgy beszél rólad, mint egy mezőn talált kincsről. És Isten az egész mezőt megvásárolta, hogy övé lehessen az a kincs! Pál az efezusiakhoz írt levelében azért imádkozott, hogy Isten *„világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között”* (Ef. 1:18). Egy másik helyen pedig azt mondja, ó, bárcsak tudnátok, mit tartogat nektek Isten. Bárcsak tudnátok, milyen gazdag és milyen dicsőséges Isten országa! Pál tehát azért imádkozik, hogy megértsük, milyen gazdag az Ő öröksége. Más szóval tehát: *„Bárcsak megértenétek, mennyire értékesek vagytok az ő szemében!”*. Mi olyan sokszor leírjuk magunkat: *„Senki vagyok, semmit sem érek!”*. Isten szemében azonban valóságos kincs vagy! Olyan értékesek vagytok az ő szemében, hogy hajlandó volt elküldeni egyszülött fiát, hogy magára vegye a ti bűneiteket, és meghaljon helyettetek, hogy megváltsa ezt a világot, és hogy saját gyermekének nevezhessen téged. Mindez csak azért lehetséges, mert Jézus kifizette a világért az árat, hogy te üdvözülhess.

„Az én tulajdonommá lesznek – mondja a Seregek Ura – azon a napon, amelyet elhozok. Könyörületes leszek hozzájuk, amilyen könyörületes az ember a fiához, aki tiszteli őt. Akkor ismét látni fogjátok, hogy különbség van az igaz és a bűnös között, az Istent tisztelőket és az őt nem tisztelőket között” (17-18. vers). Mikor lesz könyörületes, mikor óvja meg őket? Amikor eljön az ítélet napja. *„Eljön az a nap, amely olyan lesz, mint az izzó kemence. Olyan lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a polyva, és elégeti őket az az eljövendő nap – mondja a Seregek Ura -, nem marad sem gyökerük, sem águk”* (19. vers). Eljön majd az Úr ítéletének nagy napja. Azok viszont, akik féli az Urat, akik gondolnak az ő nevére és beszélnek róla, az övéi lesznek, az ő drágakövei, akiket beírnak emlékezetül az Úr könyvébe, és akiket az Úr megóv az ítélettől, ami eljön majd, hogy elpusztítsa a bűnösöket. Az Ige itt azokkal kapcsolja össze a bűnösöket, akik nem tisztelik Istent, illetve szembeállítja azokkal, akik félik az Urat. *„De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak. Úgy ugrándoztok majd, mint a hizlalóból kiszabadult borjak”* (20. vers). Dicsőséges ígérete ez Jézus Krisztus eljövételének, aki az igazság fia, aki gyógyulást hoz, és megalapítja Isten dicsőséges országát a földön. *„Úgy széttapossátok a gonoszokat, hogy porrá lesznek talpatok alatt azon a napon, amelyet elhozok! – mondja a Seregek Ura. Gondoljatok szolgálóknak, Mózesnek a tanítására, azokra a rendelkezésekre és a törvényekre, amelyeket általa parancsoltam az egész Izráelnek a Hórebben. Én pedig*

elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök” (21-24. vers). Isten tehát ígéretet tesz, hogy elküldi Illést, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.

Ennek alapján az a meggyőződésem, hogy a Jelenések könyvének 11. fejezetében, amikor Isten elküldi a két tanút, hogy egy időre bizonyosságot tegyenek itt a földön az Antikrisztus uralmának idején, a két tanú közül az egyik valóban Illés lesz. „Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát.” Keresztelő János nem Illés volt. Odamentek ugyan hozzá, és megkérdezték tőle, Illés-e, ő azonban nemmel válaszolt. „Akkor ki vagy?”. *„Én kiáltó hang vagyok a pusztában: készítetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta*” (János 1:23). Jézus viszont ezt mondta Keresztelő Jánosról: *„Mondom nektek, hogy asszonytól születettek közül nincs senki nagyobb Jánosnál, de aki a legkisebb az Isten országában, nagyobb nála*” (Lukács 7:28). Majd hozzát teszi, hogy ő Illés, akiről az Írások szóltak. Részben tehát beteljesedett a prófécia, amikor Zakariást, Keresztelő János édesapját és Erzsébet férjét meglátogatta egy angyal, és elmondta neki, hogy idős korára fia fog születni, aki Illés lelkével és erejével megy majd az emberekhez, hogy a gyermekek szívét az Atyához fordítsa. Keresztelő János Illés lelkével jön majd – ez előképe Illés eljövételének Krisztus második eljövetele előtt. Az én személyes és mélységes meggyőződésem az, hogy valahol a világon Illés már életben van – szerintem ilyen közel járunk már az Úr eljövételéhez. Persze nem tudom, konkrétan ki ő, vagy hogy hol él, de meggyőződésem, hogy ma már életben van valahol. Azt hiszem, egyre közelebb kerülünk már a dolgok befejezéséhez. Figyeljétek csak, mi történik Izráelben! Bizony izgalmas időket élünk.

Áldjon meg benneteket az Úr, és őrizzen meg Jézus Krisztus szeretetében. Táplálkozzatok ezen a héten is az Igéből, nyissa meg az Úr a szíveteket, hogy megértsétek az igazságot, és növekedhesetek kegyelemben és a mi Urunk, Jézus Krisztus ismeretében. Legyen csodálatos, áldott hetetek! Legyetek közösségben Vele, Jézus nevében, ámen.